

Carta oberta al president de la Comissió Europea

written by Agustí Soler | 15 d'octubre de 2017

Distingit senyor Jean-Claude Juncker,

Atès que vostè és luxemburguès, o sigui, ciutadà d'un país lliure anomenat Luxemburg i del qual en va ser primer ministre, permeti'm abans de res recordar-li aquella vella divisa en llengua luxemburguesa, *Mir wëlle bleive wat mir sinn*, que llueixen amb orgull els seus compatriotes i que en català seria *Volem romandre com el que som*, per la qual cosa m'imagino que el que els luxemburguesos volen dir és que no volen ser ni francesos, ni alemanys, ni holandesos, etc. Pot entendre que els catalans no som ni volem ser espanyols?

El Gran Ducat de Luxemburg, un dels països fundadors de la Unió Europea és independent des de l'any 1867. Aquest any, doncs, celebra el 150è aniversari com a poble lliure. És curiós que una persona com vostè que en va ser primer ministre no li sembli bé que altres països com el nostre, Catalunya, amb més de mil anys d'història i ocupat militarment des de l'any 1714, pugui esdevenir també un poble lliure. El més xocant de tot és que en les seves darreres declaracions dient que "no vull una Unió Europea que d'aquí a 15 anys estigui formada per 98 països" expressa el mateix que el primer ministre de l'Estat espanyol, senyor Mariano Rajoy, membre d'un partit fundat per exministres del criminal general Francisco Franco. No sé pas si s'adona que vostè està donant suport *de facto* a un procés involucionista al sud d'Europa que –si molt no canvien les coses– portarà (ja està portant) a una nova dictadura encoberta on els representants dels grans lobbys puguin fer i desfer a la seva conveniència amb el suport de la casta político-financero-militar que s'ha mantingut al davant de les institucions espanyoles des de la mort del dictador l'any 1975. Li pregunto: és això el que

defensa el comissari en cap de la Comissió Europea?

Està clar que repassant el seu historial polític hom podria començar a sospitar de si la seva actuació és realment democràtica. Molt es va parlar en el seu moment de la seva responsabilitat com a primer ministre al voltant d'un afer d'evasió d'impostos al seu país que afectava 340 empreses la majoria d'elles de primer ordre mundial. Mai no ho ha sabut explicar. El gran misteri tanmateix és com va ser escollit president d'aquesta boirosa Comissió. Algun favor, potser? No sabem què passa amb la presidència d'aquesta Comissió si tenim present que el seu antecessor, senyor Durao Barroso, també tenia un passat fosc, o sinó que li preguntin per l'afer Goldman Sachs.

El que sí que sabem és l'import escandalós que ens costa la burocràcia de Brussel·les: més de 150.000 milions d'euros l'any. Una xifra que esborrona. És per això que ens preocupen les paraules de l'exministre de finances grec, Iannis Varufakis, dient que "no hi ha futur per l'Europa dels drets humans, la sobirania i la democràcia", tot afegint que "els polítics han cedit el seu poder als buròcrates". Ah! No està de més que li recordi que Catalunya (el Principat pròpiament dit) és aportadora neta a la Unió Europea a l'inrevés que la seva admirada Espanya. Potser també fóra bo preguntar-li com és que no vol que la nació catalana amb 70.520 km² i més de 12.000.000 d'habitants formi part d'Europa si nosaltres respectem del tot que Luxemburg amb 2.584 km² i 543.360 habitants hi sigui amb tots els drets. Li aclariré que en aquest moment és el Principat (amb 32.108 km² i 7,5 milions d'habitants) qui està encapçalant el procés d'alliberament de tota la nació. La resta, el País Valencià, les Illes Balears, la Franja de Ponent i la Catalunya Nord (avui dia sota dominació francesa) tard o d'hora seguiran el mateix camí. No volem, però, seguir l'exemple irlandès on encara està pendent la reunificació de l'illa.

Vostè, senyor Juncker, en un exercici de desmemòria política

insultant, no vol recordar que des de l'esfondrament de la Unió Soviètica l'any 1990 s'han consolidat catorze (SÍ, CATORZE) nous estats a Europa i ens diu que la independència de Catalunya (i darrere seu, no ho oblidí, tota la nació catalana de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) pot produir un "efecte dominó". Potser també hauria de recordar que alguns d'aquests nous estats ja han presidit la Unió Europea. S'hi va oposar potser? És senzillament escandalós que un alt càrrec europeu com vostè ignori el primer punt dels Pactes de Nova York, de l'any 1966, els quals en el primer punt fan ben palès el Dret a l'Autodeterminació dels pobles. A més a més, no sé pas si ho sap –que per la ignorància demostrada tot podria ser– que l'Estat espanyol per mà del primer ministre senyor Adolfo Suárez va signar l'any 1977 aquells pactes.

Per acabar i sense ànim d'espantar-lo li voldria fer avinent que cada dia que passa i gràcies a l'actitud de gent com vostè els catalans veuen amb menys simpatia la seva adscripció a aquesta Europa que els dóna l'esquena i que aposta per la política dels neofranquistes del PP, C's i PSOE. No ens val el seu cinisme tot dient que no pot fer de mitjancer, que l'acord ha de ser per les dues parts. No ha pensat que, precisament, és aquí on aquesta Europa s'hi juga de debò el seu futur? Sàpiga que abans del que no es pensa Catalunya esdevindrà un poble lliure entre els pobles lliures de la terra i que si aquesta Europa –a qui molts ja li certifiquen la seva defunció– no fa un gir de 180 graus, els catalans, que tenen fama de ser un poble pràctic, constant i tossut a la vegada, es conformaran a esdevenir un estat com Suïssa, Islàndia i Noruega, amb tots els seus defectes i virtuts.

Ben atentament